

Arrest

**nr. 212 123 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam het Rijk binnen in oktober 1993. Op 3 augustus 2006 werd verzoeker samen met zijn ouders en zijn 5 broers en zussen geregulariseerd in het kader van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker werd samen met hen in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 juli 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juli 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

[...] Krachtens artikel 22§1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen: Op 17.10.1993 kwam u als minderjarige samen met uw ouders (B.H. en A.A.) en uw broer (B.E.) voor het eerst naar België. Uw ouders dienden een eerste asielaanvraag in op 18.10.1993. Op 21.10.1993 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing werd hen diezelfde dag betekend. Op 25.10.1993 dienden uw ouders een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tegen de beslissing d.d. 21.10.1993, Volgens hun verklaringen zouden jullie in december 1993 teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst. Op 27.03.1995 nam het CGVS een 'Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Diezelfde dag nog werd deze beslissing aangetekend ter kennis gebracht op het adres waar uw ouders woonplaats gekozen hadden. Op 16.08.1995 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Volgens hun verklaringen zouden zij, in het gezelschap van u en uw broer (B.E.), België opnieuw binnengekomen zijn op 11.08.1995. Op 31.08.1995 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Diezelfde dag werd aan uw ouders eveneens een "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" (bijlage 39) betekend en jullie werden naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel overgebracht. Op 31.08.1995 dienden uw ouders een dringend beroep in tegen de beslissing d.d. 31.08.1995 en op 13.09.1995 nam het CGVS een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing werd hen diezelfde dag betekend. Op 24.09.1995 werden jullie vanuit het gesloten centrum overgebracht naar de Nationale Luchthaven, maar daar aangekomen verklaarde uw vader niet te willen vertrekken per vliegtuig daar uw moeder zwanger was. Jullie werden vervolgens teruggebracht naar het gesloten centrum. Op 03.10.1995 dienden uw ouders een eerste "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 10.10.1995 werden jullie vrijgesteld uit het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Er werd jullie een termijn van 5 dagen gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 18.10.1995 dienden uw ouders een tweede "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3W in te Wetteren. Op 07.02.1996 werd wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" ingediend, ditmaal op basis van medische problemen van uw broer die op 29.11.1995 geboren werd (B.E.). Op 12.03.1996 werden de ingediende "Aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3W geweigerd. Volgens een buurtonderzoek bleek dat uw gezin de gemeente Wetteren reeds sedert 29.02.1996 verlaten had waardoor de beslissing niet betekend kon worden. Op 24.03.1999 dienden uw ouders een derde asielaanvraag in, zij verklaarden hierbij in het gezelschap van inmiddels 4 kinderen (u, B.E., B.E. en B.M.), opnieuw in België aangekomen te zijn op 19.03.1999. Op 28.07.1999 werd een "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26bis) genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, deze beslissing werd die dag nog betekend aan uw ouders. Op 09.08.1999 diende uw vader bij het CGVS een schorsend beroep in tegen deze beslissing. Uw moeder diende een schorsend beroep in op 14.12.1999. Op 12.09.2002 en op 21.06.2005 dienden uw ouders wederom een "Aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, alinea 3" in. Op 20.10.2005 werd de asielaanvraag van uw ouders d.d. 24.03.1999 definitief afgesloten door het CGVS met een "Bevestigende beslissing van weigering van verblijf", Zij dienden een verzoekschrift tot schorsing van deze beslissing in bij de Raad van State op 21.11.2005. Op 03.08.2006 werden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om uw ouders en hun 6 kinderen, naar aanleiding van de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9f alinea 3 in het vreemdelingenregister in te schrijven en jullie het bewijs van inschrijving in dat register af te geven voor onbepaalde duur. Op 25.01.2007 beslist de Raad van State dat er geen uitspraak meer hoefde gedaan worden inzake het verzoekschrift dat uw ouders indiende op 21.11.2005 daar jullie inmiddels toegelaten werden tot een verblijf van onbepaalde duur en uw ouders niet verzocht hadden de procedure voor de Raad van State voort te zetten. Op 09.03.2007 werd u door de Jeugd rechtbank te Antwerpen onder toezicht gesteld daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was. Op 07.03.2008 werd u door de Jeugdrechtbank te Antwerpen ondertoezichtstelling geplaatst (veroordeling bij verstek). Op 06.03.2009 werd u door de Jeugdrechtbank te Antwerpen berispt daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing door twee of meer personen bij nacht. Op 07.09.2008 werd u aangehouden en door de Jeugdrechtbank te Antwerpen voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum De Grubbe in Everberg. Op 10.10.2008 werd deze maatregel ingetrokken en werd u vrijgesteld. Op 21.06.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met onmiddellijke aanhouding. Naar aanleiding van deze veroordeling werd u op 14.07.2013 aangehouden en opgesloten in de gevangenis te

Antwerpen. Het verzet dat u tegen de veroordeling d.d. 21.06.2013 aantekende, werd ontvankelijk verklaard en op 31.07.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren (vervangende gevangenisstraf 180 uren) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan heling en aan weerspanning (feiten gepleegd tussen 29.08.2012 en 09.10.2012). U werd diezelfde dag in voorlopige vrijheid gesteld. Op 07.01.2015 werd u aangehouden. U had de werkstraf waartoe u op 31.07.2013 veroordeeld werd slechts gedeeltelijk uitgevoerd waardoor de resterende gevangenisstraf van 213 dagen ten uitvoer gebracht werd. Nog diezelfde dag (07.01.2015) werd u strafonderbreking toegekend in afwachting van de plaatsing van een enkelband. Op 17.03.2015 werd u onder elektronisch toezicht geplaatst en op 28.04.2015 werd u in voorlopige vrijheid gesteld. Op 14.07.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan heling (feiten gepleegd tussen 25.08.2014 en 08.09.2014 op niet nader bepaalde datum). Op 02.06.2016 werd u aangehouden en op 03.06.2016 werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen maar nog diezelfde dag ging u in strafonderbreking in afwachting van elektronisch toezicht. Op 30.06.2016 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 jaar en ontzet uit de rechten, zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek, voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verkrachting op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt, doch de volle leeftijd van 10 jaar oud was, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (feit gepleegd tussen 16.12.2009 en 18.07.2011, meermaals op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (tussen 16.12.2009 en 19.07.2011, meermaals, op niet nader bepaalde data; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd tegen de persoon waarmee u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had, nl. A.A. (feit gepleegd op 13.11.2014) en aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd tegen de persoon waarmee u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had, nl. M.S. (feit gepleegd op 21.12.2014) en A.A. (feit gepleegd op 18.04.2015). Op 15.08.2016 werd u opnieuw opgesloten in de gevangenis te Antwerpen,

De Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeelde u op 31.07.2013 tot een werkstraf van 180 uren. De Rechtbank achtte de door u gepleegde feiten ernstig en was van mening dat u respect bijgebracht diende te worden voor andermans eigendom en voor het openbaar gezag. U had aangegeven dat u uitzicht had op werk en men redeneerde dat, indien men u de mogelijkheid liet dit werk aan te nemen, u in uw eigen inkomsten zou kunnen voorzien en er meer kans zou zijn dat u niet zou hervallen in strafbare feiten vanuit winstgevend oogmerk. U greep deze kans echter niet aan en u voerde de werkstraf slechts gedeeltelijk uit, een resterende gevangenisstraf van 213 dagen werd ten uitvoer gebracht. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om uw verplichtingen na te komen of om u aan gedane beloften te houden. U werd op 14.07.2015 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden daar u een gestolen gsm verkocht. Dit toont opnieuw uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aan, dergelijke feiten gebeuren in functie van gemakkelijk geldgewin en snelle persoonlijke verrijking. De nefaste financiële en praktische gevolgen van diegene wiens telefoon gestolen werd, daar gaat u blijkbaar zonder problemen aan voorbij. Op 30.06.2016 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld voor het plegen van zedenfeiten op uw zus en voor geweldplegingen op uw 2 inmiddels ex-partners. De gepleegde feiten zijn uiterst verwerpelijk, de vrouwen in jullie gezin worden klaarblijkelijk aanzien als gebruiksvoorwerpen die huishoudelijke taken moeten doen, regelmatig geslagen worden en daarenboven misbruikt worden, u heeft uw zus gedurende een lange periode stelselmatig seksueel misbruikt. Initieel werden de aanrandingen van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en de verkrachtingen op uw zus door uw oudere broer E. B. gepleegd. Nadat u hem betrapte toen hij uw zus verkrachtte in het salon van de familiewoonst, klaagde u dit misbruik niet aan. In tegendeel, u begon uw zus ook te misbruiken. Toen u later op een nacht door uw vader B.H. betrapte werd terwijl u uw zus betastte, ontpopte uw vader zichzelf ook tot dader van feiten van seksueel misbruik. Dat de aanrandingen en verkrachtingen op Miranda door haar beide broers en haar vader gebeurden en bovendien op frequente wijze, moet haar thuishouding tot een hel hebben gemaakt waar zij voortdurend in angst moest leven. U heeft bij uw handelen louter en alleen oog gehad voor uw eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op geen enkele wijze bekommerd om de gevoelens van uw zus, de aantasting van haar lichamelijke en psychische integriteit en de doorkruising van haar (seksuele) ontwikkeling. Door uw handelen heeft u een zeer ernstige inbreuk gemaakt op de lichamelijke en psychische integriteit van uw zus. Het algemeen bekend dat dergelijke

feiten vaak langdurige en ernstige schade kunnen toebrengen aan de geestelijke gezondheid van het slachtoffer. Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5t sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheden dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd. Uit het vonnis d.d. 30.06.2016 blijkt: "Derde beklaagde [u] communiceert blijkbaar met zijn partners met geweld. Het deert hem blijkbaar niet dat de partner op wie hij de feiten pleegt, zwanger is of dat er minderjarige kinderen getuige zijn van de geweldplegingen. Uit de verklaring die mevrouw M.S., die traditioneel met u gehuwd was op 07.04.2015 aflegde in het kader van het strafonderzoek, blijkt dat mevrouw gedurende jaren door u geslagen en op allerlei manieren vernederd werd en dat zij u ten gevolge hiervan meermaals probeerde te verlaten. Niet alleen zij, maar ook het zontje dat u met haar had werd slachtoffer van dit geweld. Dit leidde ertoe dat de Jeugdrechtbank te Antwerpen bepaalde dat de contacten tussen de drie minderjarige kinderen die u had met mevrouw M. en u tijdelijk opgeschort werden en dat een tijdelijk contactverbod opgelegd diende te worden. U werd als een gevaar voor uw eigen kinderen beschouwd. U hield er meerdere partners op na en op een gegeven moment kreeg u (tijdens uw traditioneel huwelijk met mevrouw M. een relatie met A.A.. Maar ook zij kreeg uiteindelijk te maken met uw agressieve karakter, getuige hiervan het vonnis d.d.30.06.2016. U kampt blijkbaar reeds van jonge leeftijd met gedragsproblemen, u heeft immers een gerechtelijk verleden bij de Jeugdrechtbank. De jeugdbeschermingsmaatregelen die werden genomen teneinde u enig normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben klaarblijkelijk niet het gewenste resultaat gehad. Daarenboven liep u ook al twee veroordelingen bij verstek door de politierechtbank op (op 16.09.2011 en op 27.09.2012). U lijkt niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden, zoals blijkt uit het bij herhaling tot handelingen komen die een reden voor arrestatie kunnen zijn. U bent prikkelbaar en hebt agressieve neigingen, zoals blijkt uit de geweldpleging op niet minder dan 2 partners en op uw jongste zoon met wie u gedurende een periode geen contact meer mocht hebben omdat u een mogelijk gevaar voor hem vormde. Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en uw agressie, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.

Krachtens artikel 62§1 werd u op 17.06.2017 op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. In de vragenlijst die u diezelfde dag samen met de migratieambtenaar invulde, verklaarde u dat u Albanees en Duits spreekt en kan lezen; dat u sinds begin 1998 in België verblijft; dat u uw reispas van Kosovo verloren bent; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of

naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de [...]; dat u een relatie had met M.S. maar dat u geen contact meer heeft met haar; dat u volgende familie heeft in België: moeder (B.A., woonachtig in Leuven), vader (B.H.), broers (B.E., woonachtig te Hemiksem, B.E., woonachtig in Deurne, en B.A., woonachtig bij moeder), zussen (B.M. en B.A., geplaatst door JRB); dat u drie minderjarige kinderen heeft in België die allen bij hun moeder wonen (zoon B.L., geboren op 04.04.2010, dochter B.M., geboren in maart 2012, B.M., geboren in juli 2014); dat u niet getrouwd bent in uw herkomstland en dat u er geen duurzame relatie hebt; dat u een oom hebt in Duitsland B.H. (de broer van uw vader); dat u geen minderjarige kinderen heeft elders dan in België; dat u vanaf de derde kleuterklas school liep in België: van derde kleuterklas tot 5e studiejaar in de Luchtballon te Merksem (Borrewaterstraat), 2 jaar secundair onderwijs in de Kallestraat te Antwerpen, dan 2 jaar hout- en metaalbewerking in de SM3 school in de Langebeeldekensstraat, dan deeltijds onderwijs Horeca, CDO Noord in de Bredastraat; u stelde gewerkt te hebben in de keuken van restaurant La Cuisine op de Groenplaats te Antwerpen, allerhande interimjobs, bij het OCMW (art. 60): 6 a 7 maand; u stelde nooit veroordeeld te zijn in een ander land dan België; u verklaarde dat u niet terug kan keren naar uw herkomstland omdat u hier woont sinds uw kleuterjaren, omdat u uw herkomstland niet kent en er geen familie heeft, omdat u hier opgegroeid bent en hier 3 kleine kinderen heeft +++ Uw vader (B.H.), uw moeder, (B.A., geboren te Pec op 01.02.1969, B-kaart geldig tot 30.07.2021), uw broers (B.E., geboren te Djakovica op 01.11.1991; B.E. geboren te Wetteren op 29.11.1995, B-kaart geldig tot 30.07.2021; B.A., geboren te Antwerpen op 04.02.2000, B-kaart geldig tot 30.07.2021) en uw zussen (B.M., geboren te Djakovica op 18.07.1997, B-kaart geldig tot 10.09.2019; B.A., geboren te Antwerpen op 29.12.2002, B-kaart geldig tot 05.10.2021) zijn allen woonachtig in België. Uw moeder bezoekt u soms in de gevangenis en uw broers A. en E. bezoeken u sporadisch. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u nog enige vorm van contact zou hebben met uw zussen. Uw vader en uw broer E., werden veroordeeld wegens o.a. ernstige zedenfeiten op hun respectievelijke dochter en zus, B.M.. Hun recht op verblijf wordt, net als het uwe, beëindigd. Desgewenst kunnen jullie samen jullie leven elders heropbouwen in. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden is aangetoond. Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw moeder of tussen u en uw broers en zussen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw moeder, broers en zussen wordt niet aangenomen. U had in het verleden een relatie met M.S. (geboren op 09.10.1994 te Gostivar, Macedonische nationaliteit, A-kaart geldig tot 18.10.2018). Uit deze relatie zijn 3 kinderen geboren: B.L. (geboren op 24*04.2010 te Antwerpen), B.M. (geboren op 10.03.2012 te Antwerpen) en B.M. (geboren op 31.07.2013 te Antwerpen). Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw M. eind 2008/begin 2009, op 14-jarige leeftijd, aan u uitgetrouwde werd, op 15-jarige leeftijd beviel zij van jullie eerste kind. Deze relatie weerhield u er niet van uw zus seksueel te misbruiken en er meerdere partners op na te houden. Mevrouw werd op zeer regelmatige basis het slachtoffer van partnergeweld en werd binnen uw gezin ingezet als een soort huismeid die regelmatig gekleineerd werd. Na een hevige ruzie op 21.12.2014 heeft zij u -na eerdere mislukte pogingen- definitief verlaten, u werd op 30.06.2016 ook voor de feiten die die dag plaatsvonden veroordeeld. U sloeg niet alleen mevrouw M., ook uw zontje deelde in de klappen. Toen mevrouw u verliet, nam zij de drie kinderen mee en de Jeugdrechtbank te Antwerpen bepaalde uiteindelijk zelfs dat de contacten tussen u en uw drie kinderen voorlopig opgeschort dienden te worden en er werd een contactverbod opgelegd. In een verslag van "Agentschap Jongerenwelzijn - Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank" d.d. 14.10.2015 wordt gesteld dat u een zeer onveilig en onvoorspelbaar figuur voor uw eigen kinderen bent en dat tijdens hun gesprekken met uw kinderen opviel hoe weinig zij over hun vader praatten wat het vermoeden dat zij eigenlijk nooit een hechte band met u hadden, sterkte. Hoewel de getroffen maatregelen inmiddels opgeheven werden, is duidelijk dat u het psychische en lichamelijke welzijn van uw ex-partner en de kinderen die u met haar heeft, ernstig geschaad heeft. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat u momenteel terug contact hebt met deze drie kinderen, noch dat u op één of andere wijze zou bijdragen aan hun opvoeding. Hoewel u hier zelf geen melding van maakte tijdens het gesprek met de migratieambtenaar op 17.05.2017, blijkt uit het administratief dossier dat u ondanks uw traditioneel

huwelijk met mevrouw M. ook met A.A. (geboren op 08.09.1989 te Tetovo, Macedonische nationaliteit, F-kaart geldig tot 23.10.2020) -die eveneens het slachtoffer werd van uw agressie zoals blijkt uit het vonnis d.d. 30.06.2016- een relatie gehad hebt. Uit deze relatie werd één kind geboren (B.A. geboren op 06.07.2015 te Antwerpen). Ook hier blijkt niet uit de thans voorliggende gegevens dat u enige vorm van contact onderhoudt met dit kind dan wel de moeder van dit kind, noch dat u op enige wijze bijdraagt aan de opvoeding. Uit voorgaande blijkt dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens tussen u en één van uw kinderen, noch tussen u en uw ex-partners. Indien het contact tussen u en de kinderen in de toekomst hersteld zou worden, kan een hernieuwd contact ook via periodieke reizen naar de plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatiemiddelen onderhouden worden. Ten gevolge van het feit dat de kinderen nog zeer jong waren toen er sprake was van het contactverbod (wal betreft de kinderen die u hebt met mevrouw M.) en uw daarop volgend gevangenisverblijf (voor wat ai uw kinderen betreft)» blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/ minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het teven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel ais een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens iand van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/ het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Hoe dan ook, volgens artikel 8 tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Zoals uit de historiek van uw verblijf blijkt, verblijft u sinds zeer jonge leeftijd In België, u verklaarde dat u niet terug kan keren naar uw herkomstland o.a. omdat u hier woont sinds uw kleuterjaren, omdat u uw herkomstland niet kent en er geen familie heeft en omdat u hier opgegroeid bent. Er liggen thans echter geen elementen voor waaruit zou blijken dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht té vormen voor de openbare orde. Uit uw gedrag en de wijze waarop u de feiten waarvoor u veroordeeld werd, heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent. U bent zelf verantwoordelijk voor uw eigen daden, integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. (Bezien ook het recht op verblijf van uw vader en uw broer E. beëindigd wordt, kan u er mogelijkwijze voor kiezen u samen met hen elders te vestigen opdat jullie elkaar zouden kunnen ondersteunen bij de heropbouw van jullie leven buiten België. U verklaarde o.a. Albanees te spreken en aangezien Albanees één van de officiële talen in Kosovo is, zou taal dan ook geen probleem vormen Indien u ervoor zou kiezen naar Kosovo (land waarvan u een paspoort zou gehad hebben volgens uw verklaringen dd 7 05.2017) terug te keren. Wat uw werkverleden In België betreft dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. De laatste tewerkstelling bij het OCMW van Antwerpen (25.03.2014-16.10.2014) was van iets langere duur, maar vielen onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van art.60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer, Dit toont reeds uw problematische attitude aan of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en kan buigen op een duidelijk werkverleden of toch minstens de correcte attitude om aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. De beperkte officiële en korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. U heeft niet meer gewerkt sinds 16.10.2014 en bezit over een strafblad wat uw Inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van

strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang Van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Art. 22§1 Vw. stelt het volgende :

§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid 1° de gevestigde onderdaan van een derde land 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft (eigen cursief)

Art. 23 Vw . stelt evenwel:

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden, (eigen onderlijning en cursief) Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde : "Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21" (p. 21)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/01(2016/2017), memorie van toelichting, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf>.) (eigen cursief) "Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)" (p. 23) (eigen cursief) "Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving" (p. 26). "Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen" (p. 26) (eigen cursief) Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, kan verzoeker niet in België verblijven en dient hij het land binnen afzienbare tijd te verlaten. De

bestreden beslissing houdt bijgevolg impliciet in dat hij, nu hij niet in België kan verblijven dat hij zich moet begeven naar Kosovo waarvan hij de nationaliteit bezit Verzoeker heeft hier geen affectieve familiebanden nu hij er nooit is opgegroeid. Hij kwam naar België toen hij amper twee jaar oud was en heeft hier zijn leven doorgebracht. Hij beheerst al evenmin afdoende de Albanese taal om er aan de slag te kunnen. Volgens vaste rechtspraak van het EHRM dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker als kind naar België kwam en zijn jeugd hier spendeerde. Verzoeker is vader van vijf kinderen. Hij heeft geen relatie meer met de beide moeders en ingevolge de strafrechtelijke afwikkeling van zijn zaak, is elk contact onmogelijk Er is effectief zoals verwerende partij stelt een contactverbod uitgesproken voor de kinderen van mevrouw M.. Het betreft hier een TIJDELIJK contactverbod zoals de bestreden beslissing stelt Maw, moet verzoeker in de mogelijkheid zijn rechten als vader opnieuw te kunnen uitoefenen. Dit is per definitie onmogelijk indien hij zijn verblijfsrecht verliest en het land dient te verlaten! Verwerende partij gaat hier geruisloos aan voorbij. Immers zal er vanuit de rechtbank niet de minste vorm van toezegging in contactherstel kunnen plaatsvinden wanneer verzoeker in het buitenland woont zodat elke minimale vorm van contactherstel, bijvoorbeeld onder toezicht, per definitie onmogelijk wordt. Dit is niet het geval wanneer verzoeker in België verblijf kan houden nu hij dan via het CAW een contactherstel kan opstarten met bezoeken onder toezicht in een veilige en gestructureerde omgeving. Van enig contactverbod is geen sprake voor wat betreft de kinderen van mevrouw A., A. en A., beiden nog zeer jong. Het tweede kindje werd geboren toen verzoeker reeds in gevangenschap verkeerde, zodat hij zijn zontje nooit heeft kunnen erkennen. Verzoeker is van meet af aan in de onmogelijkheid geweest om enige zorg voor deze kinderen op te nemen nu hij in gevangenschap zit sinds 2016. Dit kan bezwaarlijk tegen hem ingeroepen worden als element om een beëindiging van zijn verblijf te gronden. In geval van een noodgedwongen terugkeer zal hij voor zeer lange tijd van zijn vijf kinderen worden gescheiden. Gelet op de relatiebreuk beschikt hij vanuit Kosovo dan weer niet over enige juridische mogelijkheid meer om zijn rechten als vader opnieuw te laten gelden. Dit vormt een verzwarende omstandigheid Van enige mogelijkheid tot contact per moderne technologie of korte bezoeken aan/door de moeder is bijgevolg geen sprake. Dit vormt een bijzondere omstandigheid die door verwerende partij niet in haar motivering is opgenomen bij de belangenafweging. Dit vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. van het proportionaliteitsbeginsel. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet immers een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, §53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op voldoende proportionele en zorgvuldige wijze

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen cursief) Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES). Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de

maatregel en het beoogde doel. Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). (eigen onderlijning) Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklink in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.). Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden over het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 IVRK Artikel 3 IVRK stelt: Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Lid 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. Lid 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. (eigen cursief) Het Kinderrechtenverdrag stelt voorop dat kinderen bij hun ouders horen. Scheiding van beide, gezien de kwetsbare positie van kinderen, kan alleen als dit in hun belang is. Bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het Kinderrechtenverdrag hecht veel belang aan het recht van kinderen om door beide ouders opgevoed te worden. Een andere beslissing kan maar indien deze in het belang van het kind zou zijn. De bestreden beslissing schendt duidelijk artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Er is geen enkele rekening gehouden met de gevolgen die de bestreden beslissing heeft op de kinderen, waaronder een Belgisch kind een Belgisch kind A.B. De kinderen zullen moeten opgroeien zonder hun vader. Dit is niet in hun belang. Dat het hoger belang van het kind in rekening genomen dient te worden bij beslissingen tot weigering van verblijf, blijkt ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker verwijst naar de zaak Maslov t. Oostenrijk ((Verzoekschrift no. 1638/03 van 13 juni 200 Inmiddels erkent de Nederlandse Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan hun belangen. Het klassiek verweer als zou artikel 3 IVRK geen rechtstreekse werking hebben, is niet langer houdbaar in het licht van de rechtspraak van het EHRM die wel degelijk rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde. In het bijzonder wordt de notie 'het hoger belang van het kind' uitgewerkt in het arrest Jeunesse/ Nederland van 3 oktober 2014. In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat volgens het EHRM het hoger belang van het kind in overweging nemen. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind! Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken

van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Sommige bepalingen in de Belgische verblijfswetgeving verwijzen bovendien al uitdrukkelijk naar het hoger belang van het kind (zie bijv. inzake gezinshereniging: artikel 12bis § 7 Vw; inzake NBMV: art 61/17 Vw; inzake asiel: artikel 14 §4 KB van 11 juli 2003; inzake terugkeer: artikel 74/13 en 74/16 §1 Vw). In navolging hiervan wordt door een ruime strekking binnen lage en hoge rechtspraak rechtstreekse werking verleend aan artikel 3 IVRK. De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland is niet mis te verstaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Om het doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, is huidige maatregel niet noodzakelijk. Veel minder vergaande maatregelen zijn denkbaar. Verzoeker zit zijn straf uit in de gevangenis. Verzoeker dwingen om terug te keren naar een land dat hij niet kent, maakt een dubbele bestraffing uit. Door verzoeker terug te sturen naar een land waar hij nooit is opgegroeid, verwijderd van zijn vijf kinderen, die hem wel hebben gekend voor zijn gevangenschap, rijzen er onoverkomelijke hinderpalen om zijn rechten als vader nog te kunnen uitoefenen, zelfs om nog contact met zijn kinderen te kunnen onderhouden nu verzoeker daarvoor volstrekt afhankelijk is van de goodwill van de moeder van de kinderen; hetgeen problematisch is gelet op de strafrechtelijke voorgeschiedenis. Er bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn kinderen en familie wonen, en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is.“

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsmachtiging, omdat zijn gedrag een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering aangaande de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker toont niet aan dat de motieven – waarvan hij blijkens zijn verzoekschrift kennis heeft – niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° [...];

2° [...];

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

2.5. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet dat hiermee samen gelezen moet worden, luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.6. Wat betreft het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” zoals opgenomen in artikel 22 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op en dat in de memorie van toelichting het volgende wordt gesteld: “*Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd*” (Memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, p. 23*). Aldus blijkt dat de wetgever ervoor heeft geopteerd zich voor de interpretatie van de in artikel 22 van de Vreemdelingenwet vervatte begrippen te baseren op de rechtspraak van het Hof van Justitie, dit voor alle in laatstgenoemde bepaling opgenomen vreemdelingen.

2.7. In de bestreden beslissing wordt verzoekers gerechtelijk verleden weergegeven dat zich kenmerkt door een amalgaam aan strafrechtelijke feiten, waarvan sommige reeds werden gepleegd toen verzoeker nog minderjarig was. Er wordt zeer uitvoerig ingegaan op verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 30 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 9 jaar en ontzetting uit de rechten voor een termijn van 10 jaar, uit hoofde van “*verkrachting op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt, doch de volle leeftijd van 10 jaar oud was, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (feit gepleegd tussen 16.12.2009 en 18.07.2011, meermaals op niet nader bepaalde data); aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op de persoon van een minderjarige, geen volle 16 jaar oud, met de omstandigheid dat het slachtoffer uw zus was (tussen 16.12.2009 en 19.07.2011, meermaals, op niet nader bepaalde data; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd tegen de persoon waarmee u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had, nl. A.A. (feit gepleegd op 13.11.2014) en aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd tegen de persoon waarmee u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had, nl. M.S. (feit gepleegd op 21.12.2014) en A.A. (feit gepleegd op 18.04.2015)*”.

2.8. In de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op verzoekers gedragingen die aan zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 30 juni 2016 ten grondslag liggen. Zo wordt gesteld dat “*de gepleegde feiten zijn uiterst verwerpelijk, de vrouwen in jullie gezin worden klaarblijkelijk aanzien als gebruiksvoorwerpen die huishoudelijke taken moeten doen, regelmatig geslagen worden en daarenboven misbruikt worden*”. Er wordt aangegeven dat verzoeker zijn zus gedurende een lange periode stelselmatig heeft misbruikt. Er wordt benadrukt dat verzoeker “*bij [zijn] handelen louter en alleen oog gehad heeft voor [zijn] eigen directe behoeftebevrediging en op geen enkele wijze zich bekommerd [heeft] om de gevoelens van [zijn] zus, de aantasting van haar lichamelijke en psychische integriteit en de doorkruising van haar (seksuele) ontwikkeling.*” en “*Door [zijn] handelen een zeer ernstige inbreuk gemaakt [heeft] op de lichamelijke en psychische integriteit van [zijn] zus*”. De verwerende partij wijst erop dat het algemeen bekend is dat dergelijke feiten vaak langdurige en ernstige schade kunnen toebrengen aan de geestelijke gezondheid van het slachtoffer. Er

wordt aangegeven dat het weinig betoog hoeft dat dergelijke feiten in de samenleving gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen en dat de maatschappij dient te worden beschermd tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven. De verwerende partij citeert voorts nog uit het vonnis van 30 juni 2016 waaruit blijkt dat verzoeker *“communicceert blijkbaar met zijn partners met geweld. Het deert hem blijkbaar niet dat de partner op wie hij de feiten pleegt, zwanger is of dat er minderjarige kinderen getuige zijn van de geweldplegingen”*. De verwerende partij wijst erop dat mevrouw M.S. gedurende jaren door hem geslagen werd en op allerlei manieren vernederd werd en dat ook het zoontje dat verzoeker met haar had, slachtoffer werd van dit geweld. Dit leidde ertoe, aldus de verwerende partij, dat de jeugdrechtbank te Antwerpen bepaalde dat de contacten tussen verzoeker en de drie minderjarige kinderen die hij had met mevrouw M.S. tijdelijk opgeschort werden en dat een tijdelijk contactverbod met zijn zoon M.B. werd opgelegd. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker als een gevaar voor zijn eigen kinderen werd beschouwd.

2.9. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing ook nog naar artikel 83, eerste lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat stelt dat de seksuele uitbuiting van kinderen valt onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie. Tevens wordt verwezen naar punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 van het Europees Parlement en de Raad ter bestrijding van seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie, en ter vervanging van Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad, dat uiting geeft aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verweerder verwijst naar de zwaarte van de straffen, die luidens voormelde richtlijn moeten worden opgelegd. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. en wijst erop dat het Hof van Justitie gesteld heeft dat *“lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont”* (cf. HvJ 22 mei 2012, C 348/09, P.I. t. Oostenrijk). Voormelde zaak betreft seksueel misbruik van een minderjarige, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie, quod in casu.

2.10. Verzoeker toont niet aan dat de overwegingen van verweerder over verzoekers gerechtelijke antecedenten incorrect of onzorgvuldig zijn. Waar verzoeker in de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift voor wat betreft zijn veroordeling voor zedenfeiten en slagen en verwondingen aan zijn twee ex-partners nog *“formeel [ontkent] deze feiten gepleegd te hebben”*, wijst de Raad erop dat verzoekers schuld niet ter betwisting staat. De correctionele rechtbank te Antwerpen heeft op 30 juni 2016 reeds geoordeeld dat verzoeker schuldig is aan de in het vonnis opgesomde feiten waaronder opzettelijke slagen of verwondingen aan mevrouw M.S. en mevrouw A.A. Dit kan bezwaarlijk opzij worden geschoven door een loutere ontkenning de feiten te hebben gepleegd.

2.11. Verweerder leidt uit het geheel van gerechtelijke antecedenten en feiten die hieraan ten grondslag lagen het volgende af, *“U kampt blijkbaar reeds van jonge leeftijd met gedragsproblemen, u heeft immers een gerechtelijk verleden bij de Jeugdrechtbank. De jeugdbeschermingsmaatregelen die werden genomen teneinde u enig normbesef bij te brengen en uw gedrag te verbeteren, hebben klaarblijkelijk niet het gewenste resultaat gehad. Daarenboven liep u ook al twee veroordelingen bij verstek door de politierechtbank op (op 16.09.2011 en op 27.09.2012). U lijkt niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden, zoals blijkt uit het bij herhaling tot handelingen komen die een reden voor arrestatie kunnen zijn. U bent prikkelbaar en hebt agressieve neigingen, zoals blijkt uit de geweldpleging op niet minder dan 2 partners en op uw jongste zoon met wie u gedurende een periode geen contact meer mocht hebben omdat u een mogelijk gevaar voor hem vormde. Uw gedrag vormt een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, uw uitgesproken asociale persoonlijkheid, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische en psychische integriteit van anderen en uw agressie, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele*

ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.”

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Evenmin betwist verzoeker dat zijn gedragingen de overeenkomstig artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet vereiste drempel van *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* bereiken. Wel betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing een verregaande en disproportionele ingreep vormt op zijn privé- en gezinsleven, dat niet alle elementen betrokken werden in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, “Slivenko/Letland” (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, “Maslov/Oostenrijk” (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, “K.M./Zwitserland”, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, “Nuñez/Noorwegen”, § 84; EHRM 10 juli 2014, “Mugenzi/Frankrijk”, § 62)..

Wat betreft het gezinsleven:

2.15. Voor zover er al sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn vader en zijn broer Ed.B., werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat hun verblijfsmachtiging tevens werd beëindigd, zodat zij desgewenst allen tezamen hun leven elders kunnen heropbouwen. Verzoeker gaat niet nader in op deze vaststellingen en betwist ze ook niet.

2.16. Wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn moeder, zijn zussen en broers El.B. en A.B. wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat enkel sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers/zussen, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers moeder en broers hem *“soms”* en *“sporadisch”* komen bezoeken in de gevangenis en dat uit niets blijkt dat er nog enige vorm van contact bestaat tussen verzoeker en zijn zussen. Er wordt aangegeven dat uit het administratief dossier *“geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw moeder of tussen u en uw broers en zussen [blijken]”*. Verzoeker laat deze motieven volledig onbesproken en brengt geen enkel element bij op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn moeder, zussen en broers El.B. en A.B.

2.17. Wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn ex-partners, M.S. en A.A., werd in de bestreden beslissing aangegeven dat hij door de correctionele rechtbank op 30 juni 2016 ook veroordeeld werd voor geweldplegingen op zijn 2 inmiddels ex-partners, dat M.S. verzoeker definitief verlaten heeft en dat niet blijkt dat verzoeker nog enig contact onderhoudt met M.S. en A.A.. Er wordt dan ook vastgesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn ex-partners.

Verzoeker brengt deze overwegingen niet aan het wankelen. Hij geeft integendeel zelf aan dat hij *“geen relatie meer [heeft] met beide moeders”*.

2.18. Wat betreft de banden tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de jeugdrechtbank te Antwerpen de contacten tussen verzoeker en de minderjarige kinderen L.B., M.B. en M.B., geboren uit zijn huwelijk met M.S., tijdelijk heeft opgeschort en een contactverbod met zijn zoon M.B. heeft opgelegd. Tevens wordt verwezen naar een verslag van het Agentschap Jongerenwelzijn – Sociale dienst bij de Jeugdrechtbank van 14 oktober 2015, waarin werd gesteld dat *“u een zeer onveilig en onvoorspelbaar figuur voor uw eigen kinderen bent”* en dat tijdens de gesprekken met de kinderen bleek hoe weinig zij over hun vader praatten, wat het vermoeden sterkte dat zij nooit een hechte band met verzoeker hebben gehad. Er wordt in de bestreden beslissing erkend dat de getroffen maatregelen inmiddels zijn opgeheven, doch er wordt vastgesteld dat het duidelijk is dat verzoeker het psychische en lichamelijke welzijn van de kinderen ernstig heeft geschaad. Er wordt aangegeven dat *“geen elementen [worden] aangebracht waaruit zou blijken dat u momenteel terug contact hebt met deze drie kinderen, noch dat u op één of andere wijze zou bijdragen aan hun opvoeding”*. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan. Aangaande het minderjarig kind A.B., geboren uit zijn relatie met A.A., werd vastgesteld dat verzoeker dit kind niet heeft vermeld tijdens zijn gesprek met de migratieambtenaar op 17 mei 2017. Ook wat dit kind betreft, werd in de bestreden beslissing gesteld: *“uit de thans voorliggende gegevens [blijkt] niet dat u enige vorm van contact onderhoudt met dit kind [...], noch dat u op enige wijze bijdraagt aan de opvoeding”*. Ook hier brengt verzoeker geen andersluidende informatie aan.

2.19. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar dat hij enige vorm van contact onderhoudt met zijn kinderen, of dat hij op enige wijze bijdraagt aan hun opvoeding. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat hij vijf kinderen heeft, doch brengt geen enkel bewijs bij van een standvastige relatie met deze kinderen. Verzoeker tracht dit gebrek aan contact te verantwoorden door het gegeven dat hij in de gevangenis verblijft, waardoor hij aldus *“van meet af in de onmogelijkheid geweest [is] om enige zorg voor deze kinderen op te nemen”*. Losstaand van de vaststelling dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat deze omstandigheid geheel buiten zijn wil is geschied, wijst de Raad erop dat verzoeker slechts sinds juni 2016 is opgesloten in de gevangenis. De kinderen L.B., M.B., M.B. en A.B. waren op dat ogenblik respectievelijk reeds zes, vier, drie en één jaar oud. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel bewijs bijbrengt van enig contact – laat staan een standvastige relatie – met deze kinderen, voorafgaand aan de start van zijn detentie. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, bevat het administratief dossier evenmin enige indicatie van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen. Integendeel bevindt zich hierin een verslag van het Agentschap Jongerenwelzijn – Sociale dienst bij de jeugdrechtbank van 14 oktober 2015-, waarin werd gesteld dat *“u een zeer onveilig en onvoorspelbaar figuur voor uw eigen kinderen bent”* en dat tijdens de gesprekken met de kinderen bleek hoe weinig zij over hun vader praatten, wat het vermoeden sterkte dat zij nooit een hechte band met verzoeker hebben gehad. Tevens bevinden zich in het administratief dossier beschikkingen van de rechtbank van eerste aanleg van 26 september 2014 en 17 maart 2015, waaruit blijkt dat de minderjarige kinderen worden toevertrouwd aan het milieu van de moeders en inzake het kind M.B. een contactverbod werd opgelegd. Het gegeven dat de opgelegde maatregelen door de jeugdrechtbank slechts tijdelijk waren – en op heden reeds zijn opgeheven – doet geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan bewijsstukken van enige vorm van contact tussen verzoeker en de kinderen, evenals van het gebrek aan bewijsstukken van enige bijdrage aan de opvoeding van de kinderen. Wat betreft het vijfde kind A.A., geboren uit verzoekers relatie met A.A., wijst de Raad erop dat niet blijkt dat verweerder hiervan kennis had. Tevens geeft verzoeker zelf uitdrukkelijk aan dat hij het kind nog niet heeft erkend. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dit kind. Verzoeker verschaft thans ook bijzonder weinig informatie over het kind. Zo deelt verzoeker enkel de naam van het kind mee, doch niet zijn geboortedatum, noch deelt hij mee of hij reeds enig contact met het kind heeft gehad. Een schending van artikel 8 van het EVRM voor wat dit kind betreft kan dan ook niet worden weerhouden.

2.20. De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing, met betrekking tot de minderjarige kinderen, tevens volgende overwegingen werden opgenomen:

“Indien het contact tussen u en de kinderen in de toekomst hersteld zou worden, kan een hernieuwd contact ook via periodieke reizen naar de plaats waar u zou verblijven dan wel middels moderne communicatiemiddelen onderhouden worden. Ten gevolge van het feit dat de kinderen nog zeer jong waren toen er sprake was van het contactverbod (wat betreft de kinderen die u hebt met mevrouw M.) en uw daarop volgend gevangenisverblijf (voor wat al uw kinderen betreft) blijkt niet dat zulks een

ingrijpende wijziging in het teven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het teven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 2 januari 2009, Grant/ het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Hoe dan ook, volgens artikel 8 tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.”

2.21. Wat betreft de mogelijkheid tot het heropstarten van het contact tussen verzoeker en zijn kinderen, betoogt eerstgenoemde dat dergelijks onmogelijk kan plaatsvinden indien hij zich naar zijn herkomstland dient te begeven. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat verzoeker ten gevolge van deze beslissing nog niet dient terug te keren naar zijn herkomstland. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker wel poneert dat elke minimale vorm van contactherstel per definitie onmogelijk wordt vanuit zijn herkomstland, doch in gebreke blijft dit aan te tonen. Verzoeker betoogt dat vanuit de rechtbank niet de minste vorm van toezegging in contactherstel zal kunnen plaatsvinden, doch dit wordt zonder meer geponeerd. Verzoeker toont niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om – eventueel mits samenwerking tussen de Belgische en Kosovaarse autoriteiten – vanuit het herkomstland een contactregeling met zijn kinderen uit te werken. Evenmin toont verzoeker in concreto aan waarom hij in Kosovo niet over enige juridische mogelijkheid beschikt om zijn rechten als vader opnieuw te laten gelden. Wat betreft de in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid tot contact via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker zou verblijven, stelt verzoeker dat hiertoe geen mogelijkheid is omdat dat hij hiervoor volledig afhankelijk is van de goodwill van de moeders van de kinderen. Het loutere gegeven dat de moeders van de kinderen bereid dienen te zijn om verzoeker te bezoeken, maakt evenwel nog niet dat deze in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid niet redelijk zou zijn. Verzoeker toont niet in concreto aan dat dergelijke bezoeken, ingeval van het herstel van een contact, praktisch niet mogelijk zouden zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat hij zich niet tot de autoriteiten kan wenden, teneinde dergelijk bezoekrecht eventueel af te dwingen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid tot contact via moderne communicatiemiddelen. Verzoeker poneert weliswaar zonder meer dat “*van enige mogelijkheid tot contact per moderne technologie [...] is bijgevolg geen sprake*”, doch hij verduidelijkt niet waarom dit niet mogelijk zou zijn. In deze kan de Raad ook enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing op pertinente wijze werd verwezen naar rechtspraak van het EHRM, die stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel in een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Verzoeker betoogt nog dat het kind A.B. de Belgische nationaliteit zou hebben. De Raad merkt op dat verzoeker dit niet aantoonst en dat ook nergens uit blijkt dat dit kind de Belgische nationaliteit zou bezitten. Hoe dan ook, toont verzoeker niet aan dat de eventuele Belgische nationaliteit van het kind A.B. afbreuk zou doen aan de bovenvermelde overwegingen.

2.22. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt voor verzoeker. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de in de bestreden beslissing geopperde oplossingen voor zijn familiale belangen onmogelijk zijn. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat bepaalde aspecten van zijn gezinsleven waarvan ze op de hoogte werd gebracht niet mee in overweging werden genomen door de verwerende partij. Met zijn betoog toont verzoeker ook niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om verzoekers familiale belangen, gelet op de omstandigheden die zijn geval kenmerken, ondergeschikt te achten aan de vrijwaring van de openbare orde.

Wat betreft het privéleven

2.23. Artikel 8 van het EVRM beschermt tevens het recht op respect van het privéleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, "*Niemietz/Duitsland*", § 29; EHRM 27 augustus 2015, "*Parrillo/Italië*" (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "*gevestigde vreemdelingen*" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, "*Slivenko/Letland*" (GK), § 95-96).

2.24. In casu ligt de situatie voor van een vreemdeling, die thans 27 jaar oud is, die sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft en die sinds 2006 in het bezit is van een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker alhier zekere banden heeft opgebouwd en dat verzoeker dus een privéleven leidt in België. Dit wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

2.25. In de bestreden beslissing wordt toegegeven dat verzoeker sinds zeer jonge leeftijd in België verblijft, maar dat "*thans geen elementen voor[liggen] waaruit zou blijken dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde*". Hierbij wordt aangegeven dat uit zijn gedrag en de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, blijkt dat verzoeker niet werkelijk is geïntegreerd. Deze vaststelling is pertinent (cf. EHRM, 23 oktober 2018, *Levakovic t. Denemarken*, §44). Verder wordt aangegeven dat het verblijf van verzoekers vader en broer E.B. tevens werd beëindigd, zodat zij elkaar kunnen ondersteunen bij de heropbouw van hun leven buiten België. Waar verzoeker aldus aangeeft dat hij geen affectieve familiebanden heeft in Kosovo, kan hij aldus zijn familiebanden met zijn vader en broer E.B. verder onderhouden. Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker geen beroep kan doen op een sociaal netwerk in Kosovo. Er wordt aangegeven dat verzoeker in de "*vragenlijst hoorplicht*" van 17 mei 2017 verklaarde Albanees te spreken en te lezen, wat één van de officiële talen van Kosovo is. Er wordt aangegeven dat de taal aldus geen probleem vormt, indien verzoeker besluit terug te keren naar Kosovo. Thans stelt verzoeker dat hij de Albanese taal onvoldoende beheerst om er aan te slag te kunnen, doch hij kan niet zonder meer op zijn eerdere verklaringen terugkomen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers handtekening prijkt onder het document "*vragenlijst hoorplicht*", zodat verzoeker zich de inhoud van dit document heeft toegeëigend. Er wordt in de bestreden beslissing tevens ingegaan op verzoekers werkverleden in België, waarbij wordt aangegeven dat hij slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Hierbij wordt geconcludeerd dat verzoekers beperkte officiële en korte tewerkstellingen niet van aard zijn om thans te spreken van een economische binding met België. Verzoeker gaat hier niet op in.

2.26. De Raad stelt vast dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt voormelde overwegingen betreffende zijn privéleven onderuit te halen, noch toont hij hiermee aan dat ten onrechte onvoldoende aandacht aan bepaalde aspecten hiervan werd besteed of dat bepaalde aspecten ervan toch wijzen op uitzonderlijke banden met België. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om uitzonderlijke banden met België te vereisen opdat verzoekers privéleven in België zwaarder kan doorwegen dan de vaststelling dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker beperkt er zich toe te herhalen dat hij reeds op tweejarige leeftijd naar België is gekomen, waarbij verweerder aldus rekening diende te houden met het feit dat hij alhier zijn hele jeugd spendeerde. Evenwel gaat verzoeker op geen enkele wijze in op de motivering aangaande zijn privéleven, met name dat hij kan rekenen op de ondersteuning van zijn vader en broer bij de wederopbouw van zijn leven, dat hij de Albanese taal beheerst, dat zijn gedragingen ervan getuigen dat hij niet werkelijk is geïntegreerd en dat er geen sprake is van een daadwerkelijke economische binding met België. Verzoeker toont ook niet aan waarom het gegeven dat hij alhier sinds tweejarige leeftijd verblijft – gelet op al de elementen die zijn zaak kenmerken en in het bijzonder de zeer zwaarwichtige feiten waarvoor hij werd veroordeeld – in casu verhindert dat zijn verblijfsmachtiging van onbepaalde duur wordt beëindigd.

2.27. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet noodzakelijk om het doel van de bescherming van de openbare orde te bereiken, waarbij hij betoogt dat veel minder verregaande maatregelen denkbaar zijn.

Verzoeker concretiseert die echter niet. Zoals hierboven blijkt heeft verweerder omstandig gemotiveerd, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Er werd uitvoerig ingegaan op verzoekers gedragingen, evenals op de verschillende aspecten van verzoekers privé- en gezinsleven die ondergeschikt werden geacht aan de bescherming van de openbare orde. Verweerders eindconclusie dat *“met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekers simpele overtuiging dat minder verregaande maatregelen denkbaar zijn. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.28. De overtuiging van verzoeker dat de beëindiging van zijn verblijfsmachtiging aanvoelt als een dubbele bestraffing brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen. De bestreden beslissing kadert binnen de bevoegdheid van de staatssecretaris om verblijfsrechtelijke beslissingen op administratief vlak ten aanzien van verzoeker te treffen. Het gegeven dat verzoeker op strafrechtelijk vlak reeds werd bestraft, waarbij hij thans zijn gevangenisstraf uitzit, ontnemt de staatssecretaris geenszins de bevoegdheid om rekening te houden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker en hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te verbinden. Maatregelen of sancties van verschillende orde kunnen worden opgelegd voor dezelfde feiten (cf. RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Van een dubbele bestraffing is derhalve geen sprake.

2.29 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan worden verwezen naar de voorgaande punten. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij enige vorm van contact onderhoudt met zijn kinderen, of dat hij op enige wijze bijdraagt aan hun opvoeding, noch heeft hij aangetoond dat het onmogelijk zou zijn om het contact met hen te herstellen vanuit zijn herkomstland. Het betoog dat geen enkele motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing omtrent het belang van het kind, mist – gelet op bovenstaande punten – manifest feitelijke grondslag.

2.30. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte gronden, noch dat deze beslissing getuigt van een onzorgvuldig of disproportioneel handelen van verweerder. De loutere overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd en proportioneel is, kan deze beslissing niet onderuit halen. De overheid heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, bovendien wel degelijk een voordeel bij het nemen van de bestreden beslissing, met name de bescherming van de openbare orde. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze werd gemotiveerd waarom de staatssecretaris van oordeel is dat de bescherming van de openbare orde vereist dat verzoekers verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA